

نقش فضای بینابین در طراحی معماری

مرتضی یعقوبی، دکتر هیرو و فرکیش

دانشجوی کارشناسی، مؤسسه آموزش عالی خاوران

عضو هیئت علمی، مؤسسه آموزش عالی خاوران

Morteza_ya68@yahoo.com

Morteza yaghobi

چکیده

در بناهای معماری فضاهای رابطی وجود دارد که با معانی، فرمها و عملکردهای مختلف باعث پیوند فضاها می شود. هرگاه چند بنا همزمان در حوزه دید ما قرار گیرند، رابطی بین آنها احساس می کنیم که این روابط، تنها از طریق فضاهای بینابین ایجاد می شود. اگر دو توده کاملاً کنار هم باشند، یکی از آنها جزئی از دیگری به حساب می آید و اگر فاصله دو توده خیلی زیاد باشد، دیگر رابطه ای بین آنها وجود ندارد. لذا چنین فضاهایی در طراحی نقش اتصال و ارتباط دهنده دارند و فضاها بدون آن معنای خاصی ندارند و مانند ظرفی تهی می باشند. در این رابطه هدف از ارائه این مقاله شناسایی و تعیین نقش فضای بینابینی در معماری، بررسی و مقایسه تعدادی از آثار معماران می باشد. این مقاله از طریق مطالعات کتابخانه ای و مقایسه نظریه پردازان در تعریف موضوع تحقیق، به تحلیل و توصیف فضای بینابین به تبیین و شناختی از موضوع رسیده است.

کلمات کلیدی: فضای بینابین، پیوستگی فضایی، مرز میانی^۱، دویستمی^۲، بینابینی

۱. مقدمه

واژه بین در لغت نامه دهخدا از جمله لغات اضداد به معنی جدایی و پیوستگی، فرق و فصل میان دو چیز و جدایی آمده است. لغت بین بسته به تعریف و شرایط استفاده می تواند با لغاتی همچون وصل، پیوستگی، فصل، جدایی، مرز، حد، لبه، جداره، آستانه و در نتیجه ربط هم معنی و مترادف شود. در لغت نامه تخصصی معماری در تعریف واژه بینابین چنین آمده است: بینابین فضایی که همیشه در حال حرکت است، مکانی در خودش، محدودیتی ساخته شده در حاشیه، فتح بین قلمرو دو جنگجو، مبهم، سرگشته، دو رگه و نامعلوم. بینابین، لزوماً یک فضایی خالی و یا یک فضای باقیمانده نیست. در یک هندسه با روابط پیچیده بینابینی به مکانی استوار تبدیل می شود، مکانی که هندسه آن را دم و بازدم می کند، یک مکان ابهامهای همزمان. بنابراین بینابین